

Matt Cain

Eindelijk mezelf

Vertaald door Vanja Walsmit en Janne-Meije van Rijn

De Fontein

Proloog

Ted staat volledig in het donker op het toneel. Elke spier in zijn lichaam is aangespannen. Hij spreidt zijn vingers, schudt zijn handen los en probeert zijn schouders te ontspannen. Maar niets helpt.

Plotseling wordt hij overvallen door paniek. *O mijn god, kan ik dit eigenlijk wel?*

Voor hem hangt een zwaar velours gordijn. Erachter vandaan klinken de gedempte tonen van een vlot en vrolijk popnummer. Ze komen net boven het geroezemoes in de zaal uit en worden zo nu en dan overstemd door het gerinkel van glazen.

Ted kan de opwindning in de lucht bijna voelen. Zijn eigen opwindning doet rare dingen met zijn maag.

Hij herinnert zichzelf eraan dat als zo meteen de muziek wordt weggedraaid en hij achter het gordijn vandaan komt, hij zijn droom tegemoet stapt. Het is de droom die hij de afgelopen maanden heeft nagejaagd – maanden waarin hij naar dit moment backstage in Manchester heeft toegeleefd, waarin hij zich gelukkiger heeft gevoeld dan hij ooit voor mogelijk had gehouden.

Maar ben ik wel sterk genoeg om nu door te zetten?

Hij vraagt zich af wie er allemaal in de zaal zitten en stelt zich de gezichten van de mensen voor die hem gesteund hebben tijdens zijn reis. Hij denkt aan alle plannen die ze hebben gemaakt en aan hoeveel ze hebben gelachen. Dan denkt hij aan de mensen die hem duidelijk hebben gemaakt dat ze niet achter zijn keus staan, de mensen die hebben geprobeerd hem zijn droom uit zijn hoofd te praten of obstakels op te werpen. *Zouden zij er ook zijn?*

Zijn adem stukt. Dit is het moment. Het is nu of nooit.

1

Ted Ainsworth slaakt een diepe, tevreden zucht. Hij kijkt naar het tafereel voor zijn neus en begint te grijzen.

Het is zondagochtend en hij ligt samen met zijn man Giles in hun kingsize bed. Ted leunt met zijn rug tegen een stapel metaalgrijze kussens en Giles ligt in het bijpassende dekbed gewikkeld. Ze zijn ongeveer een uur geleden wakker geworden, waarna Ted op zijn iPad inspiratie zocht voor hun volgende vakantiebestemming, terwijl Giles de berichten op zijn telefoon las. Later ging Ted naar beneden om koffie te zetten en toen hij terugkwam, was Giles weer in slaap gevallen. Hij was in bed teruggekropen om van elke seconde van deze, voor hem ideale, zondag te genieten.

Hij leunt over Giles heen om te kijken of hij echt slaapt. ‘Smoelie.’ Hij fluistert het koosnaampje dat hij al sinds het begin van hun relatie gebruikt, bijna twintig jaar geleden nu. ‘Smoelie!’

Geen reactie; Giles is diep in slaap.

Ted nipt aan zijn koffie en neemt even de tijd om zijn man te bewonderen. Giles is altijd al knap geweest, met zijn donkere haar en designer-stoppelbaard, maar Ted vindt dat hij er sinds zijn veertigste alleen maar beter is gaan uitzien. Hij heeft sinds die tijd zijn haar laten groeien en is regelmatig in de sportschool te vinden. Twee jaar later zijn de gevolgen van beide goed zichtbaar – zijn donkere, weelderige hardos waaiert uit over zijn kussen, en een van zijn goed geproportioneerde bicepsen steekt onder het dekbed vandaan. Die biceps heeft Giles recent met een tattoo van een vliegende zwaluw laten versieren. Ted voelt dat zijn hart een sprongetje maakt. *Wow, wat is hij toch prachtig.*

Niet voor het eerst vraagt Ted zich af hoe hij het voor elkaar heeft gekregen om zo’n fantastische man te strikken. Hoe je het ook wendt of keert, grotere tegenpolen dan Giles en hij zijn er bijna niet te vinden. Terwijl Giles een sexy, charismatische uitstraling heeft, is Ted zachtaardig en verlegen. Giles is manager van een

elegant, hip hotel in het centrum van Manchester, en Ted runt, als onderdeel van een familiebedrijf, een ijssalon in de hoofdstraat van St. Luke's-on-Sea, een slaperig kustplaatsje in Lancashire. Op straat draaien mensen zich regelmatig om als Giles voorbijloopt, terwijl Ted meestal in de menigte opgaat.

Tja, vind je het gek? Er is niets, maar dan ook echt niets opmerkelijks aan Ted. Hij is drieënveertig, niet klein en niet groot, hij heeft wangen vol sproeten en een lichaamsbouw die het best te omschrijven is als een *daddy body* – zo'n man bij wie het zweet al uitbreekt als hij een hometrainer ziet en die tussen de middag altijd een onweerstaanbaar verlangen naar een vleespasteitje heeft. Ted heeft lichtgrijze ogen en volgens zijn moeder heeft zijn haar de kleur van perfect koffie-ijs. Maar Ted weet uit ervaring dat niemand van koffie-ijs houdt, zelfs mensen die graag koffiedrinken niet. Daarbij is zijn haarkleur saai en gewoontjes, terwijl dat van Giles zo diepdonker en decadent is als chocolade, de populairste smaak bij Ainsworth's. Giles' bruine haarkleur wordt geaccentueerd door zijn diepbruine ogen en twee moedervlekjes op zijn linkerjukbeen. Niet van die lelijke, onaantrekkelijke sproeten die op Teds wangen prijken; ze doen meer denken aan van dat heerlijke chocoladestrooisel waar mensen zo graag hun ijsje in dopen.

God, wat ben ik toch een boskont. Ik ben zo gelukkig, zo tevreden en zo dankbaar.

Ted wil tegen zijn man aan kruipen, maar hun hond Lily ligt languit tussen hen in. Lily is een bruinzwarte, kortharige terriërkruising die normaal gesproken 's ochtends meteen klaarstaat om naar buiten te gaan, maar vandaag ligt ze tevreden te doezelen. Ted weet dat hij haar moet uitlaten, maar hij wil haar nu niet storen, zeker niet nu ze onder Giles' arm ligt. Zonder zijn ogen te openen trekt Giles haar dichtertegen zich aan en hun ademhaling begint synchroon te lopen. Teds hart maakt nog een sprongetje.

Hij drinkt zijn koffie op en zet de beker zo zachtjes mogelijk op het nachtkastje om hen niet wakker te maken. Het is wel zonde dat Giles' koffie nu koud staat te worden, maar hij kan altijd nog naar beneden gaan en nieuwe zetten. Dit is niet iets wat hij ooit

zou toevertrouwen aan zijn collega's – vrouwen die vaak klagen over hun onattente mannen die verwachten verzorgd te worden – maar Ted vindt het echt leuk om voor Giles te zorgen. *Dat is toch logisch als je man zo knap is?*

Ted wil een foto maken, maar zijn telefoon ligt op het dressoir aan de andere kant van de kamer. Die van Giles ligt op het dekbed. Hij pakt hem, tikt op de camera en maakt een paar foto's.

Hij opent de fotogalerij om te zien hoe ze zijn geworden en begint door de foto's te scrollen. Ze zijn heel goed gelukt, zo goed zelfs dat hij overweegt er eentje als screensaver te gebruiken of af te laten drukken en in een lijstje te doen. Maar als hij nog even verder swipet, valt zijn oog ineens op een foto die hij niet heeft gemaakt. *Wacht eens even... wat is dit?*

Het is een foto van een man die hij niet kent. Hij swipet verder. Opeens heeft de man geen kleren meer aan.

Shit.

Hij veegt met zijn vinger nog een keer over het beeldscherm en kijkt recht in het kruis van de man.

Wat is hier aan de hand, verdomme...?

Terwijl hij zichzelf gerust probeert te stellen dat de foto's waarschijnlijk van een scharrel van een van Giles' vrienden zijn, komt er een foto langs waarop Giles naast de man staat. Hij heeft zijn arm om hem heen geslagen en ze hebben de wangen tegen elkaar aan gedrukt. Giles heeft een brede grijns op zijn gezicht.

Teds hart breekt. Hij laat de telefoon op het bed vallen alsof hij zijn hand heeft verbrand.

Shit, wat moet ik doen? Moet ik hier wat van zeggen?

Die beslissing hoeft hij niet te nemen. Hij kijkt op en ziet dat Giles hem aanstaart.

'Ted,' zegt hij ernstig, 'we moeten praten.'

'Sorry, ik dacht dat je sliep,' stamelt Ted. Zijn hart bonst zo hard in zijn keel dat hij de woorden met moeite uit zijn mond krijgt.

'Nee,' zegt Giles. 'En ik was al een tijdje van plan hier iets over te zeggen.'

Ted slikt. ‘Hoe bedoel je? Wat wil je zeggen?’

Giles gaat rechtop tegen de kussens zitten, waardoor het rijtje sterren dat hij op zijn borstkas heeft laten tatoeëren zichtbaar wordt.

Hij pakt zijn telefoon van het dekbed en trekt een grimas. ‘Het spijt me, maar ik heb iemand anders ontmoet.’

Die opmerking raakt Ted als een kogel in zijn hart. ‘W-w-wat bedoel je met “ik heb iemand anders ontmoet”?’

‘Ik ken hem van het werk,’ vervolgt Giles. Zijn ogen dwalen af naar zijn telefoon. ‘Ik was helemaal niet op zoek, dat zweer ik. Het gebeurde gewoon, voor ik het wist hadden we afgesproken.’

Ted voelt zich duizelig, alsof hij te snel is opgestaan. Hij knip-pert een paar keer met zijn ogen.

Dit gebeurt niet echt.

Wat je ook doet, laat dit niet gebeuren!

Maar dan klinkt er een ander stemmetje in zijn hoofd. *Ach, dit waait wel weer over. Of je kunt ermee leren leven. Veel mensen schijnen een open relatie...*

Hij kapt zichzelf af. Hij weet dat hij Giles niet met iemand anders wil delen.

Maar het is beter dan hem helemaal kwijtraken. *Alles liever dan dat.*

‘Nou, het is niet per se het einde van de wereld,’ weet Ted ternauwernood met schorre stem uit te brengen. ‘We vinden heus wel een oplossing.’

Giles kijkt op van zijn telefoon en richt zijn blik op Ted. ‘Nee. Ik ben verliefd op hem, Ted. Ik ga bij je weg. Ik wil bij Javier zijn.’

Ted raakt in paniek. ‘Nee!’ jammert hij, en hij beseft hoe zielig hij klinkt. ‘Zeg dat niet! Zeg dat alsjeblieft niet!’

Maar Giles reageert niet.

‘We zijn al twintig jaar samen,’ gaat Ted verder. ‘Die kun je toch niet zomaar weggooien? Kunnen we niet even pas op de plaats maken en erover praten?’

Giles masseert zijn slapen. ‘Het spijt me, Ted, maar mijn besluit staat vast. En Javier is heel geduldig geweest. Ik kan hem niet langer laten wachten.’

O god, dus dit speelt al langer...

Ted laat zich achterover in de kussens vallen. Hij vraagt zich af waarom hij niets doorhad toen Giles opeens allerlei tatoeages liet zetten. Waarom hij niet meer vragen had gesteld toen Giles ineens zo fanatiek naar de sportschool ging en allemaal foto's van zijn lichaam op sociale media postte. Waarom hij geen argwaan had gekregen toen Giles met tassen vol met nieuwe kleren uit Manchester terugkwam. *Hoe heb ik zo dom kunnen zijn?*

Nu hij erover nadenkt, valt het allemaal op zijn plaats.

Aan het begin van hun relatie had Giles allerlei baantjes gehad in hotels in St. Luke's-on-Sea. Uiteindelijk kreeg hij een functie aangeboden bij het meest exclusieve hotel van het plaatsje, het Westcliff, en had hij zich langzaam tot manager opgewerkt. Maar na een paar jaar was hij onrustig geworden en om zich heen gaan kijken voor een baan in een groter hotel buiten St. Luke's. Toen sloeg covid toe en moesten zijn ambities in de koelkast. Hij werd met verlof gestuurd en kon maandenlang niet werken. Tijdens de eerste lockdown zat Ted ook thuis, maar daarna was de winkel weer opengegaan voor afhaal. Hoewel de situatie niet ideaal was, had Ted in ieder geval wat te doen. Maar Giles zat de hele dag thuis en voelde zich belemmerd, beperkt, opgesloten. Hij was gaan piekeren.

Hij werd lusteloos en afstandelijk. Zijn affectie voor Ted verwaagde als een foto in het zonlicht. Ted deed net of hij het niet doorhad. Het was gewoon een tijdelijk gevolg van de pandemie. Als je de media moest geloven, stonden veel relaties onder druk. Toen ging de pandemie langzaam voorbij en werden de beperkingen een voor een opgeheven. Giles wist een baan te bemachtigen in een hip boetiekhotel in Manchester toen de horeca weer opleefde. Hij was duidelijk gelukkiger – en Ted dacht dat hun onuitgesproken moeilijke periode voorbij was.

Maar nu gaat hij weg en heeft hij zijn Javier ontmoet.

'Hoe lang is dit al aan de gang?' vraagt Ted.

'Bijna negen maanden,' antwoordt Giles. 'Maar ik wist eerlijk gezegd al dat er iets niet goed zat tussen ons. Ik betwijfel zelfs of het ooit wel goed heeft gezeten.'

Ted hapt naar adem alsof hij in zijn maag is gestompt.

Dit moest natuurlijk een keer gebeuren. Ik kon hem niet voor altijd voor de gek houden. Het verbaast me dat hij het nog zo lang met me heeft volgehouden.

Giles schuift naar hem toe en Ted vangt een vleug op van zijn kruidige, houtige aftershave van gisteren. ‘Wat jij en ik hadden, dat was...’ Hij zoekt naar het juiste woord. ‘Handig.’

‘Handig?’

‘Ja. Het kwam ons allebei goed uit. Maar nu ik Javier heb ontmoet, besef ik dat ik vanachter een raam naar de wereld heb staan kijken. Ik stond er niet echt in, maakte er geen deel van uit. Begrijp je wat ik bedoel?’

Nee, ik begrijp niet wat je bedoelt. Ik dacht dat we gelukkig waren. Ik dacht dat we van elkaar hielden.

Ted draait zich naar hem toe. ‘Maar hoe zit het dan met ónze wereld?’ Hij smeekt bijna en hij walgt van de wanhoop in zijn stem. ‘Hoe moet het dan met ons huis? En met Lily?’

Giles wrijft over zijn kaak. ‘Ik weet het niet. Ik weet niet hoe het gaat lopen – ik moet nog over van alles nadenken. Het enige wat ik weet, is dat ik het gevoel heb dat het leven aan me voorbij is gegaan, terwijl jij en ik hier vastzaten in dit stille kustplaatsje vol oude mensen. Met onze bezorgmaaltijden en onze filmavondjes. Misschien eens per maand uit eten. En steeds weer toeleven naar onze volgende vakantie.’

‘Maar we zijn dol op vakantie,’ zegt Ted met een schril stemmetje. ‘We zijn dol op reizen en avonturen beleven.’

‘Ja, maar dat is niet genoeg, Ted. Ik wil altijd avontuur. Ik wil weg en echt leven!’

Ted leunt voorover en grijpt Giles’ handen. ‘Ik zal veranderen, Smoelie. Ik zal zoveel avonturen verzinnen als je wilt. De hele dag, elke dag. Ons leven gaat een stuk opwindender worden, dat beloof ik je!’

Giles maakt zich los en stapt uit bed.

‘Ik ga ook naar de sportschool!’ Ted gilt nu bijna. ‘Ik zorg dat ik fit word. Zou dat helpen?’

Maar Giles reageert niet. Hij opent de kledingkast en begint er kleren uit te halen.

‘Wat doe je?’ vraagt Ted.

‘Ik pak mijn spullen.’

‘Wat, nu? Je vertrekt nu direct?’

Giles haalt zijn schouders op. ‘Ik kan net zo goed meteen gaan. Het heeft geen zin meer om het te rekken.’

Ted schuift razendsnel naar het voeteneinde.

Als je blijft, ga niet bij me weg. Wat je ook doet, ga niet bij me weg!

Hij overweegt om zich tegen Giles aan te werpen en zich zo stevig aan hem vast te klampen dat hij niet weg kán gaan. Maar hij doet het niet.

Het is niet zo dat hij zich er te trots voor voelt – verre van dat. Maar het is de simpele wetenschap dat het toch niets zal uitmaken. *Dit stond me al heel lang te wachten. Dat heeft Giles eigenlijk zelf net gezegd.*

Hij voelt zich verslagen. Hij voelt zich gebroken. Hij voelt zich volledig gemangeld. Hij weet niet wat hij moet doen.

Lily springt van het bed en blaft.

‘Volgens mij wil ze uitgelaten worden,’ zegt Giles.

Ted knikt, zijn hoofd voelt topzwaar. Het lijkt allemaal angst-aanjagend onecht, alsof hij uit zijn lichaam is gestapt en alles vanaf een afstand staat te bekijken, terwijl iemand anders zijn rol speelt.

Hij kan niet geloven dat hij nog geen halfuur geleden dacht dat dit de ideale zondag was. Hij kan niet geloven dat hij nog geen paar minuten geleden tevreden was en zichzelf gelukkig prees. Tot het – zomaar ineens – de ergste dag uit zijn leven werd. Een dag waarvan hij niet zeker weet of hij hem ooit te boven komt.

2

Met een lichaam dat zichtbaar gebukt gaat onder verdriet wandelt Ted de volgende ochtend naar het strand. Hij sleept zich voort, krijgt met moeite de ene voet voor de andere. Hij probeert zijn tempo op te voeren, maar dat lukt hem niet. Als Lily hem niet zou voorttrekken, zou hij misschien zelfs helemaal tot stilstand komen.

Aan het einde van zijn straat, in een stille woonwijk, slaat hij af en komt uit op een bredere weg die naar de boulevard leidt. Hij loopt langs een café dat adverteert met een speciaal menu voor gepensioneerden, een winkel voor scootmobielen met een rij van die voertuigen voor de deur, en een antiekwinkel met een etalage vol prullaria die Ted rijp lijken voor de stort.

Een paar stappen verder hurkt Lily op de stoep om te plassen. Ted doet een stap opzij om de stroom urine te ontwijken die naar het rioolputje loopt. Hij staat even stil om dit beeld te aanschouwen. Dan trekt Lily aan haar lijn en volgt hij haar maar weer.

‘Oké, Lil,’ zegt hij mistroostig, ‘op naar het strand.’

Ted en Giles hadden Lily tien jaar geleden in huis genomen. Ze wisten niet hoe oud ze toen was, omdat ze uit het asiel kwam. Het duurde maanden voordat Ted Giles ervan had overtuigd een hond te nemen, en eerst wilde Giles een Franse bulldog kopen – totdat ze de horrorverhalen hoorden over de operaties die die honden moesten ondergaan om fatsoenlijk te kunnen ademen. Ted stelde voor langs het plaatselijke asiel te gaan om ‘ideeën op te doen’. Daar werden ze voorgesteld aan een parade van schattige honden die allemaal verlaten of mishandeld waren door hun baasjes, stuk voor stuk smekend om een nieuw thuis – inclusief helemaal als laatste de hond die toen nog geen Lily heette. Het was geen aantrekkelijk beest en dat is ze ook nooit geworden: haar tanden zijn zo geel als goedkope cheddar, een van haar oren staat rechtop en de ander is geknakt, en ze heeft zo’n slechte

adem dat alles om haar heen verlept. Maar het ontging Ted niet dat niemand van de andere bezoekers even stilstond om haar te aaien. Hij werd overmand door een emotie die hij voor liefde op het eerste gezicht hield, maar misschien was het wel gewoon empathie geweest. Hij verkondigde meteen dat ze hun hond hadden gevonden en Giles had niet tegengesputterd. Hij had ook niet tegengesputterd toen Ted haar wilde vernoemen naar zijn favoriete dragqueen, Lily Savage. In ieder geval bleek ze zo'n aanhankelijke hond dat ook Giles van haar ging houden. En ook al was Ted degene die vroeg opstond om haar uit te laten, haar te eten gaf en haar versgedraaide drollen opraapte, hij had altijd het gevoel dat ze gekker was op Giles.

Giles.

Giles, die mij net heeft verlaten.

Giles, die zei dat het nooit echt goed tussen ons heeft gezeten.

De pijn raakt hem diep in zijn lijf. Hij probeert het gevoel te negeren en sloft verder.

Het is een lange weg, met aan beide kanten pastelkleurige rijtjeshuizen in late regency-stijl waarin zich kleine hotels, B&B's en pensions hebben gevestigd. Ze hebben gebogen erkerramen, een gietijzeren balkon over de hele eerste verdieping en een paar treden die van de straat naar de voordeur leiden. Het trottoir is in tweeën gedeeld door een rij bomen en bloembedden waarin recent viooltjes, geraniums en petunia's zijn geplant. Dit soort details doen denken aan de tijd dat St. Luke's-on-Sea nog als een deftig stadje werd gezien; de meeste fabrieksmedewerkers uit de industriestadjes rondom Lancashire gingen destijds naar het meer bruisende Blackpool, iets verderop aan de kust. Maar die tijd is allang vervlogen. De verf bladdert van de façade van verscheidene hotels, de luifels met hun namen erop zijn gescheurd of kunnen elk moment uit elkaar vallen, en Ted moet opletten op de grote barsten in het trottoir.

Op de automatische piloot vinkt hij in zijn hoofd alle gebruikelijke herkenningpunten af die hij op zijn pad tegenkomt.

Aan weerszijden van de ingang van een pension staan twee

nijlpaarden, allebei goud geschilderd. Ted heeft geen idee wat het verhaal achter deze beelden is, maar is elke keer weer verrast door hun opvallende aanwezigheid.

Dan heb je nog het standbeeld van een onbekende prins – een jongere zoon van George III – die de fundamenteën van het stadje heeft gelegd. Hij is gekleed in een militair uniform en houdt een zwaard vast, maar zijn knie houdt hij heerlijk nichterig gebogen, alsof hij ieder moment in musicalgezang kan uitbarsten, compleet met de bijbehorende danspaspjes.

Ten slotte is daar aan het einde van de straat natuurlijk de zee – hoewel er vanuit deze hoek maar een klein strookje van zichtbaar is. Op een rotonde staat een grote vlaggenstok waaraan de Britse vlag wappert.

Ja, alles is precies zoals het altijd is geweest. Niets is veranderd.

Maar tegelijkertijd is alles veranderd. Niets is meer hetzelfde. Want Giles is bij me weg.

Even mist Ted zijn man zo ontzettend dat het hem de adem beneemt. Hij blijft midden op de stoep staan en moet steun zoeken bij een muur om zijn evenwicht niet te verliezen. Hij wist niet dat een mens zich zo verdrietig kon voelen. Hoe moet hij hier ooit van herstellen? Hij kan zich niet voorstellen dat hij ooit nog blij zal kunnen zijn.

Lily begint alweer aan haar lijn te trekken. Hij sloft verder.

Maandag is Teds vrije dag, omdat hij op zaterdag, de drukste dag van de week, de winkel runt. Hoewel hij daar niet altijd even blij mee is, is hij vandaag dankbaar dat hij de tijd aan zichzelf heeft.

Gisteren, toen hij terugkwam van zijn wandeling, was Giles al vertrokken. Ted voelde zijn afwezigheid meteen heel tastbaar op hem drukken – hij kon er niet omheen.

Hij was nog te veel in shock om te kunnen huilen en had hun gesprek talloze keren in zijn hoofd afgespeeld. Toen hij dat zat was, had hij een paar huishoudelijke klusjes gedaan, dingen die hij met twee vingers in zijn neus kon uitvoeren. 's Avonds had hij op de bank gezeten en geprobeerd tv te kijken, maar Giles' lege plek naast hem viel hem zwaar. Dus had hij het maar opgegeven

en niets gedaan, behalve voor zich uit staren. Geleidelijk aan had het verdriet zich in zijn botten genesteld.

Hij sleept zichzelf naar het einde van de straat, waar zich een weids uitzicht op de turquoise zee en een gouden zandstrand voor hem uitstrekt. Links is een rij luxe hotels in georgiaanse stijl met namen van de hertogen van Devonshire, Cumberland en Clarence, elk met een serre aan de voorkant waar ouden van dagen thee zitten te drinken. Even verderop staan de victoriaanse gietijzeren pier die met zijn potige, roestige palen uit het zand omhoog rijst, een arcade bij de ingang en een kleine kermis aan het einde. Rechts van Ted – in de verte – staat de oude witte molen, het beroemdste symbool van de stad, die de mensen aan de noordkant welkom heet. Daarachter is de toren van Blackpool nog net zichtbaar.

Hij stopt voor het verkeerslicht en drukt op de knop om te kunnen oversteken. Lily's staart zwiept ritmisch tegen zijn benen.

Het is een heerlijke, zonnige lentedag en de lucht is zo strakblauw dat hij door een kind met een viltstift ingekleurd lijkt. Ted vindt het weer misplaatst vrolijk, alsof het hem wil pesten. Een drietal meeuwen krijst, zweeft en maakt duikvluchten boven zijn hoofd.

Als het licht op groen springt, steekt hij over. Aan de overkant snijdt hij een stuk af over een groenstrook – volgeplant met nog meer perkgoed en een paar tropisch uitziende yucca's – en komt uit op de boulevard van rode baksteen. Hier en daar zijn door de opkomende zee hoopjes zand achtergelaten, en aan weerszijden staat een kobaltblauw geverfd hek. Na een paar stappen komt hij bij een kunstwerk dat een paar jaar geleden in opdracht van de stad is gemaakt. Het moet een vrouw voorstellen die uit zee oprijst, een vrouw die de ziel van de stad vertegenwoordigt. Tijdens het ontwerpproces werd de inwoners van St. Luke's beloofd dat ze een eigen Engel van het Noorden zouden krijgen, net als Newcastle, en de verwachtingen waren hooggespannen. Maar toen het standbeeld uiteindelijk werd onthuld, was de teleurstelling van de gezichten af te lezen. De

vrouw had een hoekig lichaam, een onaantrekkelijk uiterlijk en een ontevreden gezichtsuitdrukking. De redacteur van de plaatselijke krant beschreef haar met de memorabele woorden: ‘Een postmenopauzale kantinejuffrouw die een scheet probeert binnen te houden.’ Ze deed Ted altijd aan zijn tante Brenda denken, toen ze net uit het ziekenhuis kwam na haar baarmoederverwijdering.

Ted sjokt voort in de richting van de pier, langs een paar bankjes, sommige met houten wanden eromheen als bescherming tegen de wind. Een ervan is opgedragen aan een man wiens naam gevolgd wordt door de inscriptie: ‘Als ik het niet doe, doet niemand het.’

Ik vraag me af of Giles dit ook heeft gezien... zou hij het gelezen hebben toen hij zo begon te balen van zijn leven met mij?

Hij dwingt zichzelf door te lopen.

Zoals gewoonlijk op maandagochtend ziet Ted alleen medehondenuitlaters – sommigen zwaaien parmantig met het hondenoepzakje – en een paar joggers en fietsers. Maar iedereen oogt vrolijk, en een of twee mensen die hij herkent glimlachen naar hem of wensen hem goedemorgen. Daar is de man met de honkbalpet en de jezusslippers die zijn airedaletterriër uitlaat, en de pezige vrouw die altijd in een T-shirt van een buitenlandse marathon voorbij rent, nog steeds met een dik katoenen mondkapje voor. Terwijl hij hun begroeting beantwoordt, beseft hij dat niemand doorheeft wat er door hem heen gaat. Het maakt het er allemaal niet beter op.

Na een paar honderd meter komt hij bij de trap die hij meestal naar het strand neemt. Beneden aangekomen maakt hij Lily meteen los. Ze rent weg en gaat kwispelend op onderzoek uit. Ted kijkt hoe ze over het droge zand springt in de richting van het natte gedeelte dat aan zee grenst. Haar pootjes laten zichtbare afdrukken achter. Hij volgt ze tot de waterlijn, tot het kalmerende ritme van de golven.

Ted moet denken aan een ander strand – en een andere zonnige lentedag – waarop Giles hem ten huwelijk had gevraagd.

Kom op, gooi het eruit!

Ted wist dat het eraan zat te komen. *Maar hoe lang gaat het nog duren?*

Het was een heerlijke lenteochtend en Giles en hij waren op vakantie. Ze verbleven in een verbouwde boerderij die nu als hotel diende in de heuvels vlak bij Lucca, in Toscane. Met dagtripjes naar Pisa, Florence en Siena hadden ze de omgeving verkend, en ze hadden een paar dagen liggen relaxen aan het zwembad bij het hotel. 's Avonds hadden ze genoten van de lokale keuken en wijn in vriendelijke, ingetogen *ristoranti*, of *al fresco* op de veranda van het hotel met uitzicht op de weelderige groene vallei. Op een dag had Giles voorgesteld om een ritje te maken naar de nabijgelegen badplaats Viareggio.

Op zich was dat geen onverwacht voorstel geweest, maar Ted had Giles tegen de vrouw van het hotel per ongeluk over een picknick horen praten – hij had tegen haar gezegd dat het wel speciaal moest worden. Dus had Ted in de mand gegluurd en een fles prosecco met twee glazen zien liggen. Dit had zijn nieuwsgierigheid gewekt, en tussen een stuk pecorino en een verpakking met Toscaanse prosciutto had hij een ringendoosje gevonden. Het was hem gelukt het doosje terug te stoppen zonder het te openen, maar vanaf dat moment gierde de opwinding door zijn lijf.

Enmaal in Viareggio waren ze direct naar het openbare strand gegaan – tussen de particuliere strandtenten in – en hadden ze een rustig plekje gevonden. Het was een doordeweekse dag in april, dus nog niet zo druk met toeristen of bewoners. Toch wilde Ted niet dat Giles op een knie zou zakken en een aanzoek zou doen – stel dat iemand hun moment zou verpesten met een homofobe verwensing. Toen hij zeker wist dat ze onbespied waren, had hij de deken uitgespreid en waren ze gaan zitten.

‘Is dit niet geweldig?’ Ted was opgewonden. Hij maakte een

weids armgebaar naar de saffierblauwe Middellandse Zee en liet een vuist vol wit zand door zijn vingers stromen.

Een grijns brak door op Giles' gezicht. 'Ja, het is prachtig. Ik ben blij dat we hierheen gegaan zijn.'

Oké, kom maar op. Laat maar horen, dat huwelijksaanzoek!

Maar kennelijk wilde Giles het rustig aan doen. Hij liet Ted de hele maaltijd uitzitten en begon toen over wat ze de rest van de vakantie zouden gaan doen.

'Zullen we Cinque Terre bezoeken?' zei hij. 'Dat moet echt de moeite waard zijn. In Pietrasanta zijn een paar coole galleries. O, en woonde die componist Puccini hier niet in de buurt? Zijn huis schijnt een museum te zijn.'

Hou op over opera en vraag me ten huwelijk!

Over Giles' schouder zag Ted een groep jonge mannen aankomen. Ze traptten een voetbal rond en duwden en botsten met lage, grommende keelgeluiden tegen elkaar aan. *O, laat ze alsjeblieft niet naast ons komen zitten. Laat ze alsjeblieft niet ons moment verpesten.*

Hij hoopte vurig dat ze door zouden lopen, zijn hart bonkte in zijn keel. Gelukkig liepen ze hen voorbij, richting de haven.

Oké, daar gaan we...

'Eigenlijk ben ik wel blij dat we het strand voor onszelf hebben,' zei Giles.

Teds maag maakte een salto. 'O ja? Hoezo dan?'

'Ik wil je iets vragen.' Hij zweeg even om zijn haar te fatsoeneren en de kraag van zijn overhemd recht te trekken.

Natuurlijk wil Giles er perfect uitzien voor dit grote moment. Ted wist niet of hij het moest uitschreeuwen van ongeduld of liefdevol met zijn ogen moest rollen. Hij koos voor een glimlach en ging verwachtingsvol rechtop zitten.

Giles stak zijn hand in de picknickmand en haalde het ringendoosje tevoorschijn. Hij liet zich op één knie zakken en opende het doosje. Na nog een korte pauze – bedoeld voor dramatisch effect – keek hij Ted aan. Zijn grijns breidde zich uit naar zijn ogen.

'Ted Ainsworth,' zei hij, 'wil je met me trouwen?'

Ted voelde een elektrische schok door zijn ruggengraat schieten.

Op dat moment vergat hij dat ze op een strand zaten.

Op dat moment voelde het alsof zij tweeën de enige mensen op aarde waren.

Op dat moment voelde hij zich zo intens gelukkig dat hij zich niet voor kon stellen dat dat ooit voorbij zou gaan.

Terug in St. Luke's staart Ted naar de zee, terwijl hij zijn trouwring ronddraait om zijn vinger. De gelukkige herinnering voelt als prikkeldraad om zijn hart.

Hoe heeft het zover kunnen komen?

Dat ze twee jaar lang niet hadden kunnen reizen, had niet meegeholpen. Samen op vakantie gaan was de activiteit waar ze het meeste plezier aan beleefden, waar ze al hun spaargeld aan opmaakten. Maar hun plannen werden keer op keer gedwarsboord door de covid-lockdowns, daarna door de verschillende reisbeperkingen, onzekerheden en lastminute-aanpassingen aan het grensbeleid. En Ted moest natuurlijk ook blijven werken – dat was extra noodzakelijk geworden tijdens de pandemie. Voor het eerst in zijn bijna honderdjarige bestaan was Ainsworth's in de problemen geraakt. Naast de oorspronkelijke ijssalon in de hoofdstraat en twee kleine kraampjes bij het strand hadden Teds ouders een tweede winkel geopend in de victoriaanse arcade. Ze hadden een exorbitant hoog bedrag aan de inrichting uitgegeven, maar in de week dat de winkel open zou gaan werd de eerste lockdown afgekondigd. Zijn ouders hadden nog geprobeerd om onder het huurcontract uit te komen, maar dat was ze niet gelukt, en nu zaten ze opgescheept met een gigantische schuld die ze nog steeds aan het afbetalen waren – de winkel hadden ze moeten opgeven. Toen de toeristen en dagjesmensen St. Luke's

uiteindelijk weer binnendruppelden, had Ted moeten blijven om zijn ouders te ondersteunen. ‘Familie eerst’ was hun motto. *Alsof ik dat ooit zou vergeten.*

Gelukkig leek Giles er niet zo’n probleem van te maken dat Ted lange dagen maakte. Hij had het zelf ook altijd druk met zijn nieuwe baan in Manchester. Maar nu blijkt dat wat er overbleef als ze niet werkten en niet op vakantie konden, niet goed genoeg was voor Giles. Hun relatie was niet goed genoeg. Ted was niet goed genoeg.

Ik ben nooit goed genoeg, voor niemand.

Hij loopt weg van de kustlijn en ploegt voort over het strand in de richting van de molen. Hij passeert een rij winkels, strandtenten, visstalletjes en een van Ainsworth’s kraampjes, die in de fundering van de boulevard zijn gebouwd – allemaal gesloten op dit tijdstip. Iets verderop torent het pronkstuk van de stad, het art-decomuziekpaviljoen, boven de winkeltjes uit, omringd door een tribune die ook in de boulevard is gebouwd. Aan het einde van de boulevard verrijst het duingebied.

Aan de voet van de duinen stopt Lily om haar gebruikelijke drol te draaien. Als ze klaar is, bukt Ted om de uitwerpselen in een zakje te doen, dat hij in een nabijgelegen prullenbak gooit. Hij probeert niet terug te denken aan de eerste keer dat Giles een poging had gewaagd haar poep op te ruimen, maar dat niet had kunnen opbrengen. Daarna heeft hij het nooit meer geprobeerd, en Ted klaagde daar soms over. *O, kon ik er nu nog maar over klagen.*

Een hortende zucht ontsnapt aan zijn borstkas. ‘O, Lily, ik mis je papa.’

Hij vertelt haar niet dat hij geen idee heeft wat hij zonder hem moet. Hij zal het ritme van hun leven samen missen. Elke ochtend koffiezetten voor Giles en de beker naast het bed zetten. Een berichtje sturen om te vragen wat hij tussen de middag heeft gegeten, zodat hij ’s avonds niet hetzelfde maakt. Uren in de keuken staan om zijn lievelingsmaal te bereiden en dan zijn gezicht zien oplichten als hij aan tafel komt zitten en zijn eerste hap neemt.

Hij zal ook de plagerijen missen die zo belangrijk waren in hun relatie. Als hij voorstelde om te rijden, grapte Giles dat hij graag heelhuids wilde aankomen. Als hij klaagde dat hij het bloedheet had en het raam openzette voor het slapengaan, deed Giles het rillend van de kou weer dicht.

En hij zal de grappige dialogen missen die ze voor anderen opvoerden, de manier waarop hun verhalen na een paar keer een herkenbaar patroon vormden. Natuurlijk was Ted altijd de dege-lijke van het duo en had Giles alle lachers op zijn hand. Maar Ted had nooit problemen met deze constructie; hij vond het heerlijk om Giles te zien stralen.

Zonder hem ziet Ted een saaie toekomst voor zich. *Hij was de mayonaise op mijn friet. Hij was de burger tussen mijn broodje. De worst in mijn erwtensoep.*

De tranen prikken in zijn ogen. Ze breken door en beginnen over zijn wangen te rollen. Een ouder echtpaar dat hun golden retriever aan het uitlaten is, dreigt in zijn buurt te komen. Hij wil niet dat ze hem zien, dus trekt hij zich terug in de duinen. Hij beklimt een duintop en ploft neer. Daar laat hij, zijn blik op de zee gericht, zijn tranen de vrije loop. Ze blijven maar stromen. Ze nemen hem helemaal over en sturen schokjes door zijn lijf. Hij huilt zichzelf helemaal leeg.

Na een tijdje komt Lily aangetrippeld en gaat naast hem zitten. Haar poten zitten onder het zand en zijn vochtig van de zee. Ze kruipt dicht tegen Ted aan en likt zijn gezicht. Haar adem stinkt als een open riool, maar dat vindt hij niet erg. Hij slaat een arm om haar heen en trekt haar naar zich toe.

‘Ik weet het, Lily,’ zegt hij tussen zijn snikken door, ‘ik weet dat jij hem ook mist.’

Als de hond begint te piepen, realiseert hij zich dat ze moe is. Hij haalt zijn neus op, wrijft de tranen uit zijn ogen en droogt zijn gezicht met zijn mouw. Met moeite hijst hij zich overeind en begint aan de terugtocht naar huis.

Als hij Lily weer aan de lijn doet, begint zijn telefoon te trillen. Een bericht. Hij hoopt zo vurig dat het van Giles is, dat hij veel

te gehaast het toestel tevoorschijn haalt en het bijna door de lucht laat vliegen. Maar het is zijn beste vriendin, Denise.

Denise is een paar jaar ouder dan Ted en werkt op de make-upafdeling van het enige warenhuis in St. Luke's. Maar zo te lezen heeft ze het niet erg naar haar zin vandaag.

Het nieuwe meisje dat ik moet inwerken is hopeloos, leest hij. Zo nuttig als een asbak op een motorfiets. Op naar de vrijdag!

Elke vrijdagavond gaat Ted naar Denise om prosecco te drinken en de laatste aflevering van *RuPaul's Drag Race* te kijken. De manier waarop de deelnemers aan de show zich uiten via hun opvallende outfits en hun dramatische alter ego's weet hem altijd weer op te beuren. Maar hij vraagt zich af of hij er deze week de puf voor heeft. Hij zal haar straks een berichtje sturen om het uit te leggen.

Als hij zijn telefoon wil uitzetten, valt zijn oog op de foto die hij als screensaver gebruikt, een foto van Giles en hem. Die zal hij ooit moeten verwijderen. Maar hij kan zich er nu niet toe zetten. *Stel dat Giles terugkomt?*

Hij stopt de telefoon weer in zijn zak. *Droom maar lekker verder.*

Bij de vlaggenstok steekt Ted de weg over en vervolgt futloos zijn weg naar huis. Op de hoek van de straat staat Memory House, een bejaardenhuis, met aan de voorkant een rij aanleunwoningen met eigen terras. Op een van de terrassen staat een oudere man met spierwit haar, een hip en gladgestreken lila overhemd en een paarse sjaal. Hij drinkt thee uit een fragiel ogende, antiek porseleinen kop-en-schotel. Ted kent een paar bewoners van gezicht en zwaait vaak even naar ze – maar deze man heeft hij nog nooit gezien.

'Goedemorgen!' roept de man naar hem.

Ted trekt zijn gezicht in de plooi en probeert te glimlachen. Het doet gewoon pijn om te doen alsof hij blij is. 'Mogguh,' mompelt hij.

Voordat de man kan reageren heeft Ted zijn tempo al opgevoerd en is hij de straat overgestoken. Dit is meer menselijke interactie dan hij op dit moment aankan.

Hij ziet erg op tegen de confrontatie met zijn collega's morgen. Hij ziet ertegenop om ze te vertellen wat er is gebeurd. Maar het meest ziet hij op tegen het gesprek dat hij met zijn ouders moet voeren. Ze zullen teleurgesteld zijn, dat weet hij zeker. *Ik ga ze voor de zoveelste keer teleurstellen.*

Maar er liggen nog vierentwintig uur tussen nu en dat moment. Vierentwintig uur om zich te verstoppen voor de wereld en te zwelgen in zelfmedelijden.

Eerste druk juni 2023

Oorspronkelijke titel *Becoming Ted*

Oorspronkelijke uitgever Headline Review

Copyright © 2023 Matt Cain

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Vanja Walsmit en Janne-Meije van Rijn

Omslagontwerp © De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Emma Rogers

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6662 4

ISBN e-book 978 90 261 6663 1

ISBN luisterboek 978 90 261 6693 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.